

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2517/2023
24.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Субић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Радивој Симоновић Сомбор“ из Сомбора, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 734/23 од 21.03.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 734/23 од 21.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 734/23 од 21.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 554/21 од 28.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужили на име топлог оброка и регреса - разлике укупне зараде за период од 01.05.2018. до 30.04.2021. године исплати 203.207,34 динара са затезном каматом од 12.08.2022. године до исплате, и 52.359,70 динара на име затезне камате обрачунате до 11.08.2022. године и накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 734/23 од 21.03.2023. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужили, запосленој у здравственој установи, због неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за

коришћење годишњег одмора у периоду од 01.05.2018. до 30.04.2021. године, а нижестепеним одлукама одлучено је одбијањем тужбеног захтева. По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 10/23), јер пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе Врховног касационог суда и Врховног суда по питању израженог правног схватања да су примања запослених који остварују плату из буџета Републике Србије, по основу накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, садржана у коефицијенту за обрачун плата. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 25.05.2021. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 203.207,34 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела за сваку од тужила не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић